

KAREN HARPEROVÁ

ZAHRADA PLNÁ JEDU

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z ALŽBĚTINSKÉ ANGLIE

ZAHRADA
PLNÁ JEDU

ZAHRADA PLNÁ JEDU

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z ALŽBĚTINSKÉ ANGLIE

KAREN HARPEROVÁ

Přeložila Anna Grušová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1999 by Karen Harper

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Poyson Garden*
(Published by Delacorte Press, New York)

přeložila © 2013 Anna Grušová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074615740

*Pro ty, kdo se přičinili, aby se
Alžbětinský festival
na whetstoneské střední škole
uskutečnil a byl užitečný:
Donu Harperovi
Lindě Thompsonové
Anne Barryové
a našim studentům britské literatury*

Úvod

„K RÁLOVNA SI S VÁMI PŘEJE MLUVIT o samotě ve své soukromé komnatě, má paní.“

Tak laskavě a prostě řečeno, pomyslela si čtyřiaadvacetiletá princezna Alžběta, ale ve skutečnosti to není tak laskavé a prosté. Oslovovali ji jenom lady, nikdy princezno nebo dokonce Vaše Milosti, tito příčinliví dvořané nové královny, její nevlastní sestry Marie z rodu Tudorovců.

Přesto Alžběta měla na tváři úsměv, když odpoledne seděla s Jejím Veličenstvem u malého vykládaného stolku prostřeného vybranými pochoutkami. Zákusky a koláčky vypadaly velmi lákavě, ale žaludek pod těsným náprsníkem se Alžbětě sevřel neblahou předtuchou. U dvora se odjakživa pohybovala jako na hrotech mečů, ale až když začala vládnout její sestra, dostala strach, že by mohla klopytnout a některý si vrazit do těla.

„Máme krásný den,“ povzdechla si bledá sedmatřicetiletá královna a úkosem se podívala z okna. Jeho pootevřenými křídly pronikal přes zahrady a louky od Temže svěží říjnový vzduch až k paláci Whitehall. „A já jsem dnes nedělala nic jiného, než četla a podepisovala zákony, převody majetku a zatykače – ovšem pokud jsem se neúčastnila svaté mše.“

„Vaše Výsost příliš mnoho pracuje,“ ujistila ji Alžběta a sevřela ruce v záhybech svých bleděmodrých šatů. „Nenašla byste si chvílku na procházku ve francouzské zahradě nebo na projížďku v parku St. James’s?“

„*Dios sabe*, povinnost volá,“ pronesla Marie svým mužským hlasem, který překvapil každého, kdo ho slyšel poprvé. Naklonila se pro pohár

s klaretem a chvíli ho držela v ruce plné prstenů, než ho s cvaknutím postavila zpátky. „Nepřipustím, aby se za mémi zády říkalo, že žena nedokáže vládnout.“

„Vzpomínáte si, Vaše Veličenstvo, jak náš otec jednou řekl, že ženy, podobně jako blázni, jsou ovládány fázemi měsíce, proto bychom nikdy nemohly vládnout jeho říši?“

„*My?*“ pronesla Marie pochybovačně a hlasitě polkla. „*Tebe, sestro, nikdy nebude tížit královské břemeno, protože já budu mít syna a dědice – což také řekl náš otec!*“

„Dej Bůh, Vaše Výsosti, a já jsem vděčná za vaši neustálou laskavost vůči mé osobě.“

Přestože královna váhavě přikývla, Alžbětě začalo bušit srdce jako o závod. Potlačila náhlé zděšení ze svého nejnovějšího faux pas. Už jenom předpokládaná urážka mohla královnu popudit. Alžběta už byla zvyklá na královnino krátkozraké mhouření očí, které vždy vyvolávalo dojem, že se mračí. Teď ji ty šedé Mariiny oči přitiskly do židle, jak královna čekala na další tah mladší sestry.

Ale jediný – i když nutně utajený – Alžbětin rádce u dvora, mladý sekretář pan William Cecil, jí vždy říkal: *Když máte pochybnosti, nic nedělejte ani neříkejte.* Takže s přívětivým výrazem v tváři zůstala úplně nehybně sedět. V hlasitém tichu se Marie naklonila a sáhla po ovocném koláčku. Druhou baculatou rukou, tak odlišnou od Alžbětiných úzkých, elegantních rukou, královna uchopila těžký zlatý krucifix, který nosila na ozdobném řetěze. Aby tuto chvíli ještě protáhla, vzala si Alžběta koláček, který se podobal Mariinu. Tekla z něj hustá, červená šťáva.

„Takže,“ zamumlala Marie s hlubokým povzdechem, „v týdnech od mé korunovace veřejně prohlašuješ, že mě podporuješ, ale nepůjdeš se mnou ani na soukromou mši.“

Alžbětina ruka s koláčkem strnula na půl cesty k ústům. Už jsou tu zase, ty ostré hroty čnějící vzhůru, po nichž by měla přejít, jako nějaký fakír ze vzdálené Arábie.

„Vaše Veličenstvo, vy sama jste řekla, že člověk musí naslouchat svému svědomí, takže se jenom řídím vaším příkladem –“

„Jenomže moje svědomí je poslušné pravé víry.“ Upustila nedotčený koláček na stůl a znovu sáhla po poháru. „Jez, jez, sestro,“ poručila s prezíravým gestem. „Díváš se na mě, jako kdybych tě chtěla spolknout. Budeme víc než jen příbuzné; zůstaneme navždy spojenkyně ve svaté víře a našich denních –“

Koláček chutnal hořce. A kousla do třešňové pecky. Snažila se žvýkat a polykat, ale začala se dávit a vyplivla to, co měla v ústech, do kapesníku vonícího levandulí. Ten pach ji donutil mohutně kýchnout.

„Hořký,“ zamumlala a popotáhla. „A uvnitř tvrdá pecka, kterou nemohu –“

Vyskočila, když Marie s řinkotem smetla ze stolu poháry a mísy. Koláčky se skutálely na zem a rozlámaly se; džbáněk se zakymácel, vystříklo z něj červené víno a postříkalo Alžbětě šaty.

„Odvádět pozornost a neposlouchat, navíc pod maskou milých úsměvů, to byla odjakživa tvoje taktika,“ zakřičela královna, „protože to máš v krvi!“

„Já – odpusťte mi, Vaše Výsosti, ale ten koláček mi připadal –“

„Otrávený? To se odvažuješ říct?“ zaječela královna a vstala. Také Alžběta vyskočila. „Navzdory tomu, jak dobře s tebou zacházím,“ pokračovala královna, „mě teď budeš obviňovat z něčeho takového?“ Popošla k oknu, takže odpolední slunce pozlacovalo šikmými paprsky její robustní postavu, ale její rysy byly nezřetelné.

„Ne, samozřejmě že ne, a –“

„Ve své soukromé komnatě se katolická královna pokouší otrávit svou protestantskou nevlastní sestru, lidem milovanou Alžbětu Anglickou. To teď budeš ty a tvoji prohnání stoupenci šířit?“

„Nemám žádné vlastní stoupence, všichni jsou věrní vám.“

„Už nechci slyšet žádné další lži. Dalo by se ospravedlnit, kdyby tě někdo otrávil, ale já ne – nikdy.“ Jak přecházela po místnosti, šustila sukněmi a krucifix se dřel o živůtek ozdobený drahokamy. „Přeji si pro tebe a tvou nesmrtelnou duši jen to nejlepší, sestro.“

„Ale já jsem nemluvila o jedu,“ zašeptala Alžběta, ovšem její mysl pracovala naplno. Nic nespokla, ale v hrdle stále cítila nahořklou chuť

koláčku. Jistě za tím bylo víc, než jen že je nějaká cukrářka zapoměla osladit. Hřbetem ruky si otřela ústa. „Neměla jsem v úmyslu –“

„Ty přece víš, že *ta ženština* otráвила mou svatou matku,“ řekla královna. Popošla blíž. Alžběta oběma rukama pevně stiskla vysoké opěradlo vyřezávané dubové židle. „Na zámku Kimbolton, kde zemřela. Je to pravda: byl to jed.“

Alžběta věděla, že když se mluví o *té ženštině*, znamená to její matku, Annu Boleynovou, která před lety nahradila Mariinu matku v králově srdci. „Ne,“ protestovala tiše Alžběta, „to nemůže být pravda, protože vaše matka byla v té době nemocná, takže ona prostě –“

„Říkám ti, že je to svatá pravda, a ty mi nebudeš odporovat. Královna Kateřina mi o tom napsala a po letech mi to potvrdila její věrná dvorní dáma lady de Salinas, která byla s matkou až do konce. Ta ženština očarovala tvého otce, aby svou Kateřinu vykázal ode dvora, a tvoje matka – ta děvka Boleynová – ji nechala otrávit. Královna mi psala, že se toho velmi obává. Jejích několik dvorních dam bylo nuceno vařit si vlastní jídlo nad ohněm v ložnici jako ochranu před jedem, ale přesto ta čarodějnice –“

„To je lež!“ vykřikla Alžběta, ale pak doširoka otevřela oči a přitiskla si ruku na ústa. Přestože věděla, že by měla držet pusu nebo se vzdát, založila si ruce v bok. Zakroutila rusou hlavou tak prudce, až na její ozdobné pokrývce hlavy zachrastily perly. „Ne, Vaše Milosti, to není možné,“ pokračovala uvážlivějším tónem. „Nemohu zaručit –“

„Odejdi – ven! Už tě u sebe nesnesu. Domnívala jsem se, že můžeme být sestry, spojenci, přítelkyně. Ale mezi námi je příliš zlé krve, a ne mým přičiněním.“ Byla teď tak blízko, že Alžběta viděla svůj odraz v jejích posedlých očích.

V té chvíli se ozval Alžbětin pud sebezáchovy. Nasadila uzdu své vznětlivosti, vysekla poklonu a sklonila hlavu. „Ať už se stalo cokoli mezi našimi dávno mrtvými matkami, moje královno, miluji a ctím Vaše milostivé Veličenstvo. Jsem vaše oddaná poddaná a tyto řeči o jedech jsou pro mne velmi bolestné, protože Bůh ví, že jsem nevinná v –“

„Nikdo, zejména ty ne, není nevinný,“ řekla Marie a poslední slovo

zasyčela. „Stejně jako ta čubka, která tě porodila, jsi otrávená závistí a v zajetí nepravosti. Vrať se do svého venkovského sídla a vyvaruj se jakýchkoliv úkladů proti své Bohem dané královně!“

Když Alžběta opouštěla místnost, byla tak plná úzkosti, že si nevšimla ženy zahalené závojem, která rychle ustoupila do stínu.

Kapitola první

O pět let později...

NA CESTĚ K VENKOVSKÉMU sídlu Wivenhoe pobízeli dva jezdcí koně k rychlejší jízdě lesem, jehož zlaté a šarlatové zbarvení rychle tmavlo. Ve svěžím podzimním větru za nimi vlály jejich pláště jako havraní křídla.

„Byl jste tak dlouho pryč, mylorde, ale vidím, že cestu jste nezapomněl,“ zavolal Will Benton, služebník Henryho Careyho, do rytmického klapotu koňských kopyt. V chladném odpoledním vzduchu se oběma mužům u úst tvořily malé obláčky, které se rychle ztrácely za jejich zády.

„Těch pět let, co sedí na trůnu Krvavá Marie, se mi zdálo jako věčnost, Wille, a ještě to nemáme za sebou. Ale nikdy bych nezapomněl cestu domů ke své paní matce. Modlím se, abychom nepřišli příliš pozdě, protože je velmi chorá. Dopisům to trvá zatraceně dlouho, než najdou mě a Catherine ukryté ve Švýcarsku jako ustrašené králiky.“

„Rozhodně ne ustrašené, ne vás, mylorde. Jen opatrně vyčkávající, až se časy obrátí k lepšímu. Jestliže vaše sestřenice princezna Alžběta nastoupí na trůn, pak na nás všechny bude zase svítit anglické slunce, nemám pravdu?“

Henry neodpověděl. Bylo nepochybně nemoudré vykřikovat její jméno i zde, kde to nemohl nikdo slyšet. Snažil se vybavit si její postavu a tvář, ale jeho mladší sestřenice byla pro něj jen vidina s rudozlatou aureolou. Vzpomněl si, jak se batolila kolem na dětských kší-

rách – byly jí tři roky, když její matce Anně, jeho tetě, setnuli hlavu –, ale jen málokdy měl příležitost vidět ji dospívat. Jako děti strávili nějaký čas spolu v době, kdy byla královnou jejich teta Kateřina Howardová. Později, jako člen rodu Boleynových, mohl jen z dálky přihlížet, zatímco Alžběta procházela v korunovačním průvodu svého nevlastního bratra, mladičkého krále Eduarda.

Henry potřásl hlavou a ještě víc se v sedle naklonil kupředu. Teď Krvavá Marie prohlásila, že je těhotná. Nakonec královští lékaři bohudík zjistili, že její břicho je jen plné hnisavého nádoru.

„A nenávidného vzteku,“ zamumlal Henry.

„Co říkáte, mylorde?“

„Jen jeďme dál. Hned za tímto kusem lesa na nás čeká jídlo a teplo.“

ČTYŘI MUŽI SE KRČILI za mohutnými duby a javory, které lemovaly cestu k Wivenhoe. Husté keře právě tak jako kmeny stromů je skryjí, dokud jejich kořist nepadne do léčky. Ohyb cesty na tomto místě by měl zpomalit i rychle cválající koně.

Vůdce skupiny pokynul jednomu z mužů, aby se posunul dozadu, a položil si prst na rty. To způsobilo, že ti dva na protější straně silnice přestali podupávat, aby se zahřáli ve vrstvě suchého listí, v níž stáli až po kotníky. Chvála všem svatým, že si lesy dosud uchovaly většinu svého olistění, takže je zakrývalo před muži, kteří podle jejího slibu tudy dnes odpoledne projedou.

Když zaslechl vzdálený dusot koňských kopyt – neblížili se k němu víc než jeden nebo dva jezdcí –, dal první signál. Jeho muži přiložili šípy k napnutým lukům, zaměřili vzdálenost, zvedli luky do výšky a vyrovnali. Šípy byly dokonale opeřené, jejich hroty ostré a důkladně pomazané tuhou pastou, kterou ona udělala z čemeřice a ještě z něčeho, co podle ní dokázalo zabít vlky a lišky. *Dejte si pozor, když máte nějakou ranku, varovala je, tou pastou se ani nedotkněte kůže.*

Zabít vlky a lišky: její další slova mu zněla v uších, ještě když mu do výhledu vjeli dva muži, kteří zpomalovali koně před zatáčkou, přesně jak doufal. *Vlci a lišky.*

„Ted!“ zařval.

Ze čtyř luků vylétly šípy. Jeden jezdec vykřikl, pak se ozvalo skučení. Druhý jezdec se hlasitě pokoušel tasit meč, ale jeho kůň se splášil, vzepjal se, zařehotal a jezdce shodil. Oba muži byli stejně oblečení a na první pohled vypadali živí. Na tom však nezáleželo – oni je musí zabít oba.

Ve chvíli, kdy znovu napnul luk a vyběhl na kraj cesty, jeden z koní zmizel. Na zemi se svíjel muž probodnutý třemi šípy. Čemeřice působí rychle, to je jisté. Přesto se nad něho obkročmo postavil, rychle si přehodil luk přes rameno a uchopil šíp, který muži trčel z břicha. Muž se na něho podíval přimhouřenýma očima, možná doufal v pomoc. Ale on oběma rukama a vši silou zarazil šíp ještě hlouběji do mužova těla. Nešťastník, připíchnutý k silnici, jen zasténal, zachrčel a pak zůstal bez hnutí ležet.

„Je snad tohle lord Carey?“ zeptal se vedle něj stojící kumpán.

„Ať se propadnu do pekla, jestli to vím,“ odpověděl vůdce a pokrčil rameny. O krok ucouvl, aby se mohl rozhlédnout.

Jeho dva muži vyšli z lesa. Viděl jednoho z koní stát kousek dál po silnici. „Ten druhý,“ vykřikl. „Kde je?“

„Nevidím ho,“ řekl někdo za ním. „Myslím, že jsme ho taky zasáhli.“

„Prohledejte keře. Nůž nebo čepel meče bude stačit, ale ty otrávené šípy jsou lepší.“

HENRY CAREY, OTŘESENÝ a chvějící se bolestí, se krčil za spadlým stromem v ostružiní kousek od cesty. Byl přesvědčený, že si zlomil ruku, kterou ovládal meč, když ho kůň shodil. Dotkl se hrudi a na ruce se mu objevila krev. Zasáhl ho snad šíp jednoho z banditů nebo se poranil o vlastní meč, jak spadl z koně a odkutálel se?

„Mor na vás. Copak ho, vy darebáci, nemůžete najít?“

Zdálo se mu, že ten hlas nemá místní přízvuk, nebo byl tak dlouho pryč, že to nepozná? Byla to první věta, kterou někdo z těch lotrů řekl, a on dokázal porozumět. Slyšel, jak se k němu blíží a tlučou do keřů a suchého listí kolem sebe. Ale ruka je nepoužitelná, utržil řeznou ránu

a pistole zůstaly v jezdeckých brašnách, takže tu zemře. Jeho matka také umírala, zřejmě ji už na této straně nebes neuvidí.

„Po silnici sem někdo jde.“

Ten hlas se teď ozval tak blízko, že ho už musí najít. Pevně stiskl víčka, jednak bolestí, jednak v dětinské naději, že ho neuvidí. Snažil se vybavit si svou ženu, která je ještě ve Švýcarsku s jeho sestrou Catherine. A v tomto posledním okamžiku sám sebe proklínal, že se opět neodváží – nemůže – postavit a bojovat za to, co je dobré a správné.

„Nemůžeme praštit s nedodělanou fuškou.“

Henry si v té chvíli uvědomil, že má naději na vysvobození: bylo slyšet víc než jeden hlas v jakési nevázané písničce. Nebo už zemřel a u svaté brány ho vítají, aby za sebou zanechal lítost, strach a bolest?

„Radši zmizíme a vyřídíme si to s nimi později.“

Následující výkřik zněl v Henryho uších jako trouby soudného dne.

„Pryč se zatracenými Boleyny – i s tou z královský krve!“

EDWARD THOMPSON, jinak zvaný Ned Topside, přestal zpívat, protože měl pocit, že zaslechl nějaký výkřik kousek dál po cestě. Nerozeznával slova, ale rozhodně to nebyl nikdo, kdo by se přidával k jeho rozpustilému refrénu „Pod sukni má sídlo tvój krásy zřídlo“.

„Slyšíš to, strýčku Wate?“ zeptal se a otočil se, aby se podíval na nového vůdce jejich kočovné herecké společnosti. Wat Thompson převzal vedení v tomto roce, když Nedův otec zemřel na potní nemoc. Wat vedl jejich jediného koně tak, aby držel krok s mulou táhnoucí káru. Až vyjdou z hustého lesa, nasedne Wat na koně a pojedje napřed do hostince nebo panského domu zjistit, přejí-li si, aby jim Královnini venkovští herci předvedli frašku, dvorskou hru se zpěvem a tanci nebo drama.

Mezitím Randall Greene, namyšlený panák, kterému Ned v duchu říkal Samolibý Rand, se vezl na káře, protože tvrdil, že je mu dnes špatně z hladu, opilci jednomu. Oba chlapci, Rob a Lucas, kteří hráli ženské role, šli pěšky stejně jako Ned a doplňovali svými vysokými hlasy Nedův hluboký.

„Nemysli si, že to někdo zařval nadšením, že se blížíme, ne tady, ale

až v Colchesteru,“ řekl jeho strýc a zdálo se, že trochu ožil. „Nejlíp bude, když vytáhneme kopí a divadelní meče pro případ, že na nás tam vpředu čekají místní lotři, co říkáte, chlapci?“

Ale Ned už mezitím sáhl pro jednu z halaparten, která trčela ze změti kostýmů a jednotlivých kulis. Ned nebyl vysoký, ale šlachovitý a silný. Měl kštici bujných kudrnatých vlasů a ostře řezaný i když chlapecký obličej, přesto už dlouho toužil po hlavních rolích – italských vévodů, anglických králů, dokonce i padouchů –, které si brávil Wat nebo je dával Samolibému Randovi. Neda už unavovalo, že jej strýc nutil hrát úlohy něžného milovníka nebo mladého kapitána jenom proto, že se dámám líbí jeho chůze a pouhý náznak úsměvu.

Ale ještě víc se mu protivilo hrát v komediích blázny, šašky, venkovské balíky, i když měl pro to cit. Teď si byl jistý, že hlas vpředu před nimi vůbec nepatří nějakému venkovskému křupanovi. Ačkoliv nerozeznával slova, byl to vyzývavý, i když melodický výkřik.

Ned dal ostatním znamení, aby zpomalili, a vydal se kupředu k ohybu cesty. Nejdřív uviděl neklidného koně, dobře živého a opatrovaného, ale zpěněného během. Plácl ho do boku, aby ho poslal ke svým společníkům.

„Drž se zpátky,“ varoval Roba, který se jako první objevil za zatáčkou. S široce vykulenýma očima chlapec přikývl a chytil koně za visící opratě. „A řekni jim, aby s károu zůstali stát, dokud nedám znamení, že vzduch je čistý.“

Ned ostražitě postupoval dál, pak se zastavil a zíral. Uprostřed cesty leželo tělo probodané šípy a nehýbalo se. Ned se rozhlédl na obě strany a opatrně šel dál. Nebožtík byl docela dobře oblečený, kožený kabátec měl celý zakrvácený a pod tělem se mu rozprostřel teplý vlněný plášť černý jako noc. Jeho první popud byl provést ostatní kolem co nejrychleji, protože někteří lidé nedůvěřovali potulným hercům a mohli by je obvinít. Ale to by bylo nedůstojné jeho samého i slibu, který dal svému zploditeli krátce před tím, než zemřel.

A pak zaslechl šustění v křoví. Instinktivně vykřikl a vyrazil s hala-

partnou k útoku, stejně jako to udělal ve třetím jednání hry *Vítězství u Agincourtu*.

Ale klopýtł o skryté ostružině a praštil se do holeně – a tady leží další tělo. Ned zalapal po dechu a sklonil se nad ním. Mužův bledý obličej se stáhl přívalem bolesti. Byl celý od krve, ale alespoň v tuto chvíli ještě mezi živými.

„TOHLE ČEKÁNÍ mě unudí k smrti,“ zamumlala vysoká rusovlasá žena sama pro sebe, když sesedala z koně. „K smrti.“

Náhlá průtrž mračen promočila Alžbětu Tudorovnu až na kůži, ale jí to nevadilo, vychutnávala si sílu a prudkost lijáku. Nedoprovázely ho žádné blesky ani hromy, ale přesto vyhovoval její náladě. A měla radost, že se jí podařilo být tu venku skoro sama, když se Popeovi vrátili se sokolem, sloužícími a zbytky jídla.

Sesedla z koně a opřela se o silný velký dub, aby jí poskytl aspoň jakýs takýs úkryt. Podívala se do dálky na svoje malé venkovské královstvíčko a vzdychla si. Starý palác Hatfield House, kde žila ve vyhnanství – pozorně sledovaná královniným služebníkem sirem Thomasem Popem a jeho ženou Beatricí –, jí musí stačit, vzhledem k tomu, že nesmí být u dvora. Mohla by stále ještě hnít v londýnském Toweru, kdyby si jí její královský švagr, španělský král Filip, neoblíbil a nepožádal královnu Marii, aby projevila vůči Alžbětě dobrou vůli, zatímco on bude pryč.

„Ovšem tím všechna laskavost končí, Griffine,“ svěřila svému oblíbenému koni a pohládila černého hřebce po chřípí, aby ho uklidnila. „Aspoň se ke mně mohli vrátit někteří moji lidé a samozřejmě i ty, můj milý chlapče.“

Kůň zařehťal, jako kdyby rozuměl a vážil si každého slova. „Krucinál,“ zašeptala a znovu ho poplácala. „Lichotí koni, tak dopadla jedna z nejžádoucnejších panen na vdávání v tomto království.“

„Říkáte, že toto místo vás přimělo mluvit s koněm, Vaše Milosti?“ poškádlila ji její věrná dvorní dáma lady Blanche Parryová, když zastavila koně pod stromem a sesedla. Na rozdíl od své princezny se Blanche choulila do vlněného pláště, aby se chránila před vlhkem.

„Aspoň vím,“ odpověděla Alžběta s úsměvem, „že mu mohu věřit.“

Obě se zasmály, smích však rychle utichl, neutlumil ho liják, ale zvuk rychle se přibližujících koňských kopyt. Alžběta se naučila bát rychlých nohou jakéhokoliv druhu, i když je zaslechla někde v domě, protože málokdy věstily něco dobrého.

Ale byl to jenom její podkoní, Stephen Jenks, kterého žertem nazývala svým Vrchním štolbou ve vyhnanství. Většinou se držel jejich sukní, jako neoficiální osobní strážce, na kterého se mohla spolehnout; teď si myslela, že ho ztratila někde v té průtrži.

„Odpusťte, Vaše Milosti, ale nechcete se už vrátit? Z tohohle počasí chytnete zimnici,“ vyhrkl mladý muž, když sesedal z koně.

Jenks měl pro koně cit. Alžběta si byla jistá, že když hovoří s koňmi, skutečně mu naslouchají. Pokud jde o lidi, uměl dobře poslouchat rozkazy, ale ne je udílet. Přesto se zdálo, že jí chce poručit, aby se okamžitě vrátila dovnitř.

„Když vyrazím domů, jen ještě víc promoknu,“ řekla Alžběta a poklepala mu po mokrém rameni. „A nijak nespěchám s návratem pod ostražitý pohled pana Popea, druhého největšího oblíbence Jejího Veličenstva.“

Zarazila se však, když Jenks otevřel jednu stranu koženého kabátce, aby jí rychle ukázal složený dopis, pak si ho opět přitiskl k tělu, jako kdyby ho chtěl chránit před deštěm a nepovolanýma očima.

Zahleděla se na jeho dychtivý obličej. Modré oči k ní vysílaly zprávu, kterou pro tentokrát nemohla přečíst. Hnědé obočí zvedl tak vysoko, že se skoro dotýkalo rovných mokrých vlasů, ostříhaných nízko nad čelem. Přestože Blanche byla jednou z jejích dvou dvorních dam, jimž důvěrovala, Jenks šikovně zařídil, aby ani ona neviděla, co ukazoval.

Tajný dopis pro ni. Dej Bůh, aby neznamenal nový pokus zatáhnout ji do nějakého spiknutí, jako bylo to, které ji připravilo o dobré jméno a Toma Seymoura o hlavu, nebo zmařené Wyattovo povstání, kvůli němuž ji zavřeli do Toweru.

„Víte, Blanche, myslím, že na tom, co říká Jenks, něco je. Zdá se, že déšť slábně. Pojedme zpátky.“

Jenks ze sepnutých rukou udělal pro Alžbětu stupátko, aby mohla rychle nasednout, pak pomohl Blanche. Tráva na louce byla kluzká a plná králíčních děr, takže postupovali jen pomalu k tudorovskému hrádku z červených cihel, které se teď mokře leskly.

Hatfield House, vzdálený přibližně dvacet pět kilometrů severně od Londýna, se stal jejím útočištěm, ovšem královna dohlédla na to, aby ho zamořilo příliš mnoho zvědů. Alžběta přesto milovala jeho budovy uspořádané do obdélníku, odkud byl vidět park. Obdivovala prostý velký sál, kde sice sama nikdy nevečeřela ani neměla hosty, ale její rodiče ano, v několika šťastných společných letech, než Boleynové upadli v nemilost. Za slunečných dnů byl jejím oblíbeným místem malý salonek, dokonce i pro studium, protože odtud byl výhled na jezírko s rybičkami a květinovou zahradu. Ale teď měla v hlavě především dopis.

Když na nádvoří sesedli z koní, Jenks jí rychle vtiskl dopis do ruky. Ještě jednou ho přeložila a strčila do rukávu těsně před tím, než ji Thomas Pope a jeho paní Beatrice, zdrobněle Bea, vyšli přivítat. Alžběta si všimla, že už se usušili, ale ještě se nepřevlékli z jezdeckých oděvů.

„Nesmíte se vydávat někam sama, když jsme všichni na vyjízdce, mylady,“ pokáral ji na přivítanou sir Thomas. „Je to naše povinnost a čest vás chránit.“

„Vichřice a vylekaní koně nás od sebe oddělili, mylorde, to jsem nezavinila já,“ vysvětlila mu Alžběta a rychle kolem něj prošla. „Převléknu si promočené šaty a uvidíme se o něco později u večere.“

Uvědomovala si ten dopis na své kůži. Jednou si ho přečte a spálí ho, kdyby obsahoval cokoli, co by mohlo svědčit proti ní. Cožpak si neuvědomují – ti její nejvěrnější, kteří chtějí vyvolat povstání –, že pouze s touto vyčkávací taktikou v osamění vyhnanství může mít naději na přežití?

„Ach ne, já to tušila,“ zvolala Kat Ashleyová, její chůva a osoba nejbližší tomu, co mohla Alžběta označit jako matku, když se potkaly u dveří Alžbětinih pokojů. Katin buclatý obličej orámovaný šedivějšími vlasy byl jako bouřkový mrak. Zdvihla ruce, pak si je přitiskla k sukním. „Drahoušku, podívej se na sebe, promočená na kost. A zmáčené vlasy i pod kapucí, celé umolousané.“

„Ano, Kat, já vim.“

„Nedovolím, abys prostydlá až k smrti, ani nic jiného.“

„Nedělej si starosti, milá Kat. Jen přilož na oheň a já se u něj svléknu. A zamkni dveře,“ zašeptala na prahu místnosti a odešla přímo ke krbu. „Blanche se určitě převléká, ale za chvíli sem přijde a bude dělat cavyky kolem toho, co si mám obléknout.“

„Jen aby s sebou nepřivedla toho Supa,“ poznamenala pro sebe Kat. Zavřela a zamkla dveře a spěchala přidat nové poleno na oheň v otevřeném širokém krbu, ale stále pozorným zrakem Alžbětu sledovala.

„Sup“ bylo pojmenování, které Kat dala Beatrici Popeové, protože, jak tvrdila, stále někde postávala, pozorovala a jen čekala, aby mohla Alžbětě číst levity. Přestože Alžběta věděla, že Bea a její manžel dostali za úkol na ni dohlížet, cenila si Beiny bystrosti, dokonce i její povahy – a krásných ručních prací. Mívala mnohem horší žalářníky, dokonce zaslechla, jak Bea mezi čtyřma očima hájí její právo na soukromí, když Pope prohlašoval, že by měl její pohyb ještě víc omezit. Ovšem Kat z ní někdy bývala tak rozčilená, že by ji dokázala zapíchnout vlastní jehlou na šití.

Zatímco se Kat rozběhla k šatníku pro čistou lněnou košilku, Alžběta se nohou opřela o ochrannou mřížku u krbu a vytáhla zvlhlý dopis z rukávu. Přestože Kat i Jenks vědí, že jí přišlo psaní, pokud jim sama neřekne, víc se z něho nedovědí.

Náhle uviděla něco zachyceného v očku červené stužky, kterou držoval vosk pečeti. Okamžitě to poznala a zhluboka se nadechla.

Visací perlová náušnice, stejná, jakou jí dala vévodkyně z Norfolku před mnoha lety během vánočních svátků – tehdy krátce vládla Kateřina Howardová.

Toble patřilo kdysi tvojí matce, měla ji na sobě v den, kdy ji uvěznil, pošeptala jí vévodkyně, tak ji nenos na veřejnosti. Chtěla jsem ti dát i tu druhou, ale slyšela jsem, že si ji někdo z rodiny tvé matky schoval na památku. Ukryj ji a nemluv o ní, naléhala, když vkládala tu hezoučkou věc Alžbětě do dlaně, a pak rychle zmizela v davu smějících se maskovaných dvořanů.

V tu chvíli se plameny u jejích nohou prudce rozhořely a Alžběta s úlekem otevřela oči dokořán a našpulila spodní ret. Přelétla pohledem dopis napsaný lehkým, ale roztřeseným písmem.

To nemůže být pravda. Náušnice a dopis od dávno mrtvé ženy. Zakázaná minulost se vynořuje z hrobu. Pozvání, kterému zoufale chce vyhovět, ale které by mohlo znamenat její úplný konec.

Kapitola druhá

ALŽBĚTA STISKLA PERLOVOU NÁUŠNICI v dlani a začala číst dopis:

Mé nejdražší neteři Alžbětě,

vím, že jsme spolu od pádu Boleynů neudržovaly žádné styky, což mě velmi bolelo. Ale skutečně to bylo to nejlepší pro tebe, a pro mě jediný způsob, jak přežít. Kolikrát jsem ti chtěla napsat ze svého dobrovolného vyhnanství, anebo když jsem minulý rok ztratila milovaného manžela, tajně se za tebou vydat. Ale vím, zejména teď, když je Marie královnou, že by to nebylo možné, navíc jsem se tvému otci kdysi zavázala, že budu až do smrti mlčet, nechá-li mě žít můj život daleko „od výsluní“, jak to označil.

A však, moje milovaná Alžběto, nastal čas ten slib porušit. Jsem přesvědčená, že ses několik let po smrti své matky dozvěděla, že jsem tady ve Wivenhoe zemřela. Byl to klam, jehož jsem se vědomě dopustila, abych chránila tebe a moje děti z prvního manželství, Henryho a Catherine Careyovy. Dokonce i dnes musí žít jako vyhnanci za hranicemi Anglie, v níž vládne Krvavá Marie. Ujišťuji tě, jsou tvými oddanými budoucími poddanými a přáteli, kteří se, jakož i já, denně modlí za to, abys po právu nastoupila na trůn.

„Co je to za dopis?“ Katin hlas přerušil Alžbětino soustředění. Kat se pokoušela nahlížet jí přes rameno, ale ona si jí nevsímala, jen se trochu pootočila. „Dušičko, co je? Vypadáš, jako kdybys viděla ducha.“